

Merja ja Marvi Jalo

ONNENKEPPARIT

Kuvitus
Reetta Niemensivu

Kummitus-
keppari

WSOY

ONNENKEPPARIT-sarjassa aiemmin ilmestynyt:

Olivia ja Onnentähti

Kadonnut raippa

Karkurikoira

Kepparikisat

Teksti © Merja ja Marvi Jalo ja WSOY 2022

Kuvat © Reetta Niemensivu ja WSOY 2022

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-48248-3

Painettu EU:ssa

Merja ja Marvi Jalo

Kummituskeppari

Kuvitus Reetta Niemensivu

Werner Söderström Osakeyhtiö

Helsinki

Hännät saapuvat

On lämmin kesäpäivä ja Juuli, Valpuri, Lilli ja Olivia le-kottelevat Olivian pihanurmella Kaurakujalla. He ovat kokoontuneet odottelemaan Olivian Anu-tätiä. Hän on luvannut tehdä kaikille keppihevosille hännät ja korjata Lillin vanhan, villasukasta kokoon kursitun suomenhevoskepparin Hurja-Humman.

Pihanurmikolla loikoilee myös Juulin veli Jope, joka on poikennut paikalle koiransa Lussen kanssa. Olivia on allerginen koirankarvoille, joten Jope on käskenyt Lussen maate kainaloonsa riittävän etäälle tytöistä.

– Lupasiko Anu-täti tehdä hännän myös Herra Hip-puselle? Lilli kysyy silitellessään Olivian kepparikisoista voittamaa varsakepparia. – Olisi kiva, jos Onnentallin kaikilla keppareilla olisi häntä.

– Juttelin viime viikolla tädin kanssa puhelimessa ja ehdotin, että hän tekisi Hipulle sellaisen pienen töpöhännän, Olivia kertoo. – Hippu on vasta varsa. Ei varsoilla ole pitkää häntää.

– Ei niin, muut myöntelevät.

– Olisi kiva saada Onnentallille enemmänkin keppareita, Valpuri huokaa. – Tammoja ja oriita, jokaista rotua, eri ikäisiä...

– Miksette rupea itse värkkäämään keppareita? Jope ehdottaa.

– Ei kukaan meistä osaa tehdä näin hienoja, Juuli tokaisee. – Anu-täti on käsityönopettaja. Jälki on vähän eri näköistä kuin meidän väkerryksemme.

– Täytyykö niiden nyt olla niin viimeisen päälle? Jope mutisee. – Minun mielestäni tuollaisia osaa kasata kuka vain.

Samassa Lusse hyppää jaloilleen ja alkaa haukkua vimmatusti. Jope tarttuu sitä kaulapannasta, ettei se pääse Olivian luokse.

Pihalle ajaa punainen auto. Anu-täti vilkuttaa sivuikkunasta ja pysäköi omenapuun alle.

– Anu-täti tuli! Olivia kiljaisee ja lähtee juoksemaan pihan yli.

Muut tytöt seuraavat perässä. Vain Jope jää murjottamaan niille sijoilleen.

– Hei tytöt, Anu hymyilee. – Joko te olette kauankin odotelleet minua?

– Mitä nyt pari tuntia, Olivia vitsailee. – Toitko ne hännät?

– Toin. Ja Lillin kepparikin on kunnostettu uuteen uskoon.

Anu avaa auton takaluukun ja alkaa jakaa sieltä häntiä tytöille. Valpuri saa pitkän ja tuuhean valkoisen hännän Prinsessalle. Olivialle ojennetaan kaksi häntää, musta Onnentähdelle ja ruskea Onnenlennolle, ja Juuli saa käteensä vaaleanruskean- ja valkoisenkirjavan pienen töpöhännän, joka on tehty tekoturkiksesta.

– Ihana! Juuli kiljaisee ja alkaa heti sovitella häntää Herra Hippusen keppiin. Hännässä on nahkanyöri, jolla se sidotaan kiinni.

– Ja täällä on Lillin keppihevonen, Anu sanoo ja nostaa kepparin takaluukusta.

Tytöt mykistyvät täysin. Harmaaraidallinen kulahtanut villasukka on kadonnut, samoin napeista ommellut silmät ja villalangasta kokoon kursittu harja. Tilalla on valkoi-

sesta satiinista tehty upea keppihevonen, jolla on lumi-
valkoinen, laineinen harja, mustat suitset ja hymyilevä
ilme. Korvat ovat sisältä vaaleanpunaiset, ja suusta pil-
kistää punainen kieli. Suitset on koristeltu pienillä hopea-
tähdillä. Keppiin on jo valmiiksi kiinnitetty muhkea häntä.

– Oi, Lilli henkäisee ja ottaa kepparin vastaan vapi-
sevin käsin. – Se on... se on...

– Hirmu upea, Olivia täydentää silmät suurina. – Ei
voisi uskoa samaksi Hummaksi.

Lilli silittää valkoista harjaa sormillaan ja kääntää sit-
ten katseensa Anu-tätiin.

– Äiti... äiti käski kysyä, hän änkyttää, – mitä Hurjan
kunnostaminen maksaa?

– Ei maksa mitään, Anu naurahtaa. – Kaikkia mate-
riaaleja löytyi minun työhuoneeltani. Kuolaimenkin sain
väännettyä vanhasta ketjunpätkästä. Laittakaa nyt hännät
kiinni keppareihin ja menkää leikkimään. Minä käyn sillä
aikaa hörppäämässä kupin kahvia siskoni kanssa.

Tytöt pelmahtavat tallinovellet näyttämään Lillin kep-
paria ja ihkauusia häntiä Jopelle. Poika ei näytä innostu-
neelta. Hän ottaa Herra Hippusen töpöhännän siskonsa
kädestä ja kutittaa sillä Lussen kuonoa.

– Mitä tuumit, Lusse? Jope kysyy koiralta, joka nuuhkii häntää uteliaana.

– Älä, Jope! Juuli kauhistuu. – Lusse vielä repii koko hännän, tai ainakin tuhrii sen kuolaan.

Jope vain nauraa. Sitten hän kömpii jaloilleen ja tarttuu Lussen talutushihnaan.

– Täytyy lähteä Aaron luokse nikkaroimaan, hän sanoo ja lähtee lompsimaan portista ulos hinaten koiraan perässään.

Tytöt rynnistävät talliin hakemaan keppareitaan. Vain Lilli jää pihalle ihailemaan Hurja-Hummaa. Hänen hymynsä ulottuu korvasta korvaan. Viimeinkin Hurja on yhtä hieno kuin muidenkin tyttöjen kepparit!

Kummitus!

Ulkoportaat tuntuvat lämpöisiltä paljaiden jalkojen alla helteisen kesäpäivän jälkeen. Olivia on jo käynyt suihkussa, harjannut hampaansa ja vaihtanut pyjaman päälle, mutta hänen on aivan pakko vielä käydä tallilla antamassa keppareille heiniä yötä varten. Kesäyön hämärä on jo tihennemässä, laskevan auringon valo kuultaa vielä hennosti niityn takaisen koivikon lehvästöstä.

Olivia on innoissaan. Nyt heidän keppihevosesensa ovat hurjan hienoja, kiitos Anu-tädin. Niitä kannattaisi näyttää muillekin.

– Meidän pitäisi päästä niiden kanssa kepparinäytelyyn, Olivia unelmoi. – Yleisö voisi äänestää kauneinta keppihevosta, ja sen omistaja palkittaisiin ratsastustunnilla! Paitsi etten minä voi ratsastaa oikeilla hevosilla allergian takia...

Allergia pilaa kaiken, Olivia ajattelee myrtyneenä ja alkaa jakaa heiniä keppareille. Olisi silti mukavaa, jos näyttelyn tuomari valitsisi kolme kauneinta keppihevosta. Ne olisivat tietysti Onnentähti, Hurja-Humma ja Prinsessa. Ehkä Juulin Amiättakin saisi jonkun palkinnon.

– Kellään ei ole niin tyylikkäitä keppihevosia kuin meillä, Olivia kuiskaa ylpeänä ja silittää Onnentähden turpaa.

Hevosilla on nälkä. Olivia suorastaan kuulee korvisaan niiden rouskutuksen.

Äkkiä hän jää kuulostelemaan tarkemmin ja alkaa katsella ympärilleen. Jossain rapsahtelee, vai kuvitteleeko hän vain? Aivan kuin hiipiviä askeleita...

Tallin takana kasvaa pajupensaita ja pari äidin istuttamaa marja-aroniaa. Niiden oksat napsahtelevat selvästi seinää vasten.

Mikä siellä liikkuu?

Olivia päättää mennä katsomaan. Ei kai Lusse ole taas karannut omille teilleen, kuten sillä on tapana?

Vajan takana ei näy ketään. Olivia seisoo rakennuksen nurkalla ja vilkuilee ympärilleen. Taas kuuluu outoa rapinaa. Onko pensaikossa lintu? Tai ehkä hiiri?

Samassa Olivia hätkähtää. Hän erottaa pensaiden kes-

kellä jotain, mikä hehkuu punaisena. Tulipunaiset silmät! Ne tuijottavat häntä pensaiden lomasta. Hän ei näe kunnolla tuuheiden oksien taakse, mutta aivan kuin siellä olisi hevosta muistuttava, kiiltävä peto suu ammollaan.

– Kummituskeppari!

Olivia rynnistää pihan yli huutaen äitiä apuun. Jalat vievät hurjaa vauhtia. Hengästyneenä hän säntää sisälle, ja äiti saa syliinsä pelästyneen Olivian, joka nyhkyttää.

– Kummituskeppari! Olivia läähättää. – Onnentallin takana piileskelee kummituskeppari!

– Että mikä? isä ihmettelee.

– Ku-kummituskeppari. Tallin takana. Minä näin punaiset silmät. Tosi suuret, Olivia sopertaa ja näyttää silmien kokoa käsillään. – Sen valtava kita oli ihan ammollaan!

– Höpsis. Ei kummituksia ole olemassakaan, isä rauhoittelee ja nousee sohvalta. – Saati kummituskeppareita.

– On niitä, Olivia inttää. – Minä näin!

– Mennäänpä yhdessä tallille katsomaan, isä sanoo rauhallisesti.

Olivia ottaa isää kädestä kiinni. Häntä pelottaa. He kävelevät rinnatusten pihan ylitse ja kiertävät tallin taakse.

– Missä sinä sen kummituskepparin näit? isä kysyy.

– Tuolla pusikossa, Olivia vastaa ja osoittaa sormellaan marja-aronioiden ja pajupensaiden muodostamaa ryteikköä. – Olin juuri jakamassa hevosille iltahaheiniä, kun kuulin rapinaa tallin takaa.

He katsovat pensaikkoon, mutta punaisia silmiä ei näy enää missään.

– Tuolla se oli, pensaiden keskellä, Olivia vakuuttaa.

– Pelästyin kauheasti. Kummituskeppari oli taatusti tullut tänne noidan talolta.

– Mistä? isä hämmästy.

– Tiirinkankaalta, Olivia kuiskaa.

Isä hymyilee ja puristaa hänen kättään.

– Ei Tiirinkankaalla noitia ole, vaikka paikka vähän rähjäinen onkin, isä sanoo. – Pitäisihän sinun se jo tietää. Tiirinkankaan tilan omistaa yhdessä miehensä kanssa Viola Hotakainen tuolta kylältä, Havuvaarantieltä. Hän on yrittänyt myydä paikkaa jo pidemmän aikaa, mutta hylkkeitä ostajia ei vain ole ilmaantunut.

Olivia ei sano mitään, mutta sisimmässään hän epäilee isän sanoja.

Isä kiertää katsomaan pensaikon toiselle puolelle, mutta mitään pelottavaa tai erikoista ei näy sielläkään.

– Ei täällä mitään ole. Ei näy katkenneita oksia eikä jälkiäkään, isä sanoo. – Sinä varmasti kuvittelit ne punaiset silmät. Tehän leikitte jatkuvasti niitä noitaleikkejänne.

Olivia ei vastaa vieläkään mitään. Hän on vuorevarma, että näki kummituskepparin. Isä on erehtynyt. Mutta mistä sellainen olisi voinut ilmestyä Onnentallille? Ovatko heidän keppihevosensa turvassa? Ehkä ne pitäisi siirtää sisälle. Eteiseen, lukitun oven taakse.

Asiasta pitää kertoa ensi tilassa Valpurille, Lillille ja Juulille.

– Joko sinä sait jaettua ne iltaheinäsi? isä kysyy. – Käy äkkiä laittamassa, niin minä odotan tässä sen aikaa.

Isä jää tallin ovelle varmistamaan, että Olivia voi jakaa turvallisesti loput heinät. Onhan hevosista kuitenkin huolehdittava, Olivia ajattelee hosuessaan heinien kanssa.

Työn tehtyään hän nostaa Onnentähden karsinasta ja painaa poskensa sitä vasten.

– Onnentähti, hän kuiskaa. – Minä ihan varmasti näin tallin takana kummituskepparin. Mutta ei sitä tarvitse pelätä. Minä suojelen sinua.

Epäuskoa

Olivia odottaa kärsimättömästi tyttöjen tuloa Onnentallille. Heillä on aikomuksena ratsastaa tänään Tiirinkankaalle tai sen lähimetsään etsimään uutta kesäleiri-paikkaa. Jokin pieni metsäaukio sopisi hyvin heidän tarkoituksiinsa. Mutta uskaltaako Tiirinkankaalle mennä? Entä jos siellä kuitenkin on...

– Moi, Olivia!

Juulin huuto portilta havahduttaa Olivian. Hän nousee seisomaan tallin kynnykseltä, missä hän on istunut odottamassa Onnentähden kanssa. Tallin takana ei näkynyt tänä aamuna mitään epätavallista, sen hän oli tarkistanut ensi töikseen.

Juulin perässä pihalle löntystelee Jope. Hänellä on yllään dinosauruksen kuvalla varustettu T-paita ja päässään lippalakki väärin päin.

– Hyvä kun tulitte, Olivia huudahtaa ja juoksee heitä vastaan. – Täällä on tapahtunut kauheita!

Juuli pysähtyy säikähtäneenä.

– Ei kai Amiетalle ole tapahtunut mitään?

– Ami on ihan kunnossa, Olivia vakuuttaa. – Mutta tallilla on alkanut kummitella!

– Kummitella?

Jopen kasvoille leviää epäuskoinen virne. Hän vilkaisee siskoaan ja sitten Oliviaa ja pyörittää sormeja toisen korvansa ympäri.

– Totta se on, Olivia kiihtyy tajutessaan, ettei Jope usko häntä.

– Näin omin silmin. Se oli kaamean näköinen. Punasilmäinen. Ihan selvä kummituskeppari!

Nyt Juuli näyttää vuorostaan epäuskoiselta. Jope purskahtaa röhönauruun.

– Älä yritä, Olivia, Jope virnuilee. – Olet taas keksinyt jonkun uuden kepparileikin.

– Ei tämä ole mitään leikkiä, Olivia kivahtaa ja oikein polkee jalkaansa. – Minä näin eilen illalla tallin takana kummituskepparin. Sillä oli hirveät torahampaat ja punaiset silmät.

Jopen alkaa nauraa ääneen. Olivian tekisi mieli pamauttaa häntä Onnentähdellä päähän.

– Ole sitten uskomatta, mutta totta se on silti, hän tiuskaisee.

– Tule, Juuli. Minä näytän, missä se kammotus piileksi.

Hän johdattaa Juulin tallin taakse. Jope seuraa heitä leveä virne kasvoillaan.

– Tässä minä seisoin ja kuulin rapiinaa pensaikosta, Olivia selittää ja osoit-

taa marja-aronioiden ja pajupensaiden lomaan. – Sitten näin kummituksen. Tuolla aroniapensaankakana se vaani. Punaiset silmät välkkyivät, ja sillä oli valtava kita. Näin kiiltäviä torahampaita.

– No, jos se oli keppari, niin kai sillä ratsastajakin oli? Jope kysyy ja yrittää pysyä vakavana, vaikka suupielet nykivät. – Eivät kai kepparit itsekseen kävele?

– Ole sinä hiljaa, Juuli tiuskaisee. – Anna Olivian kertoa.

– Pelästyin niin kovin, että juoksin suoraan sisälle kertomaan, mitä täällä tallin takana oli tekeillä, Olivia selittää. – Sitten tulimme isän kanssa tänne katsomaan, mutta mitään ei enää näkynyt. Kummituskeppari oli haihtunut aaveena ilmaan.

– Joo joo, ja mitähän soopaa te pikkulikat seuraavaksi keksitte, Jope heilauttaa kättään. – Vai että oikein kummituskeppari! Varmaan täällä kävi pari noitaakkaakin.

– En nähnyt, mutta toisaalta en ihmettelisi, vaikka sellainenkin olisi jossain piileksinyt, Olivia kivahtaa, saaden Jopen jälleen tyrskimään naurusta.

– Huh huh, olipa hauskaa, Jope sanoo, suoristaa sel-

känsä ja kääntää lippalakin oikein päin. – Odottakaas, kun kerron tästä Aarolle. Saamme hyvät naurut.

– Oletko sinä taas menossa Aaron luokse? Juuli tivaa kulmat rypyssä. – Mitä te siellä autotallissa oikein nikkaroitte?

– Jalkapallomaalia, Jope sanoo. – Päästään kohta jätkien kanssa pelaamaan futista.

– No, häivy sitten täältä, Juuli komentaa.

Jope lähtee. Hän kääntyy pihalla vielä pari kertaa vilkaisemaan olkansa ylitse, virnistelee huvittuneena ja katoaa lopulta kadulle pensasaidan taakse.

Juuli katsoo Oliviaa tutkivasti.

– Älä välitä Jopesta, hän sanoo. – Minä uskon sinua. Luuletko, että kummituskeppari voisi näyttäytyä vielä toisenkin kerran? Olisi hauska nähdä sellainen.

– Se ei ollut yhtään hauskaa, Olivia vakuuttaa ja painaa Onnentähteä suojelevasti rintaansa vasten. – Isä kyllä sanoi, ettei kummituskeppareita ole olemassakaan. Hän luuli sitä joksikin leikiksi.

– Siitä varmaan tulisikin hyvä leikki, Juuli sanoo tuumivasti. – Tallia voisi uhata vaikka lohikäärmekeppari. Se tulisi ryöstämään Amin tai Prinsessan, ja sitten meidän

pitäisi lähteä jahtaamaan sitä noidan talolle.

Oliviaa värisyttää.

– Huh, ei sellaista voi leikkiä ainakaan illalla, hän puuskahtaa. – Siinähan menisivät yöunet.

Kepparitallilla kummittelee!

Mikä kumma rapistelee tallin takana iltahämärässä, ei kai sentään kummitus? Olivia ja muut rohkeat kepparitytöt päättävät selvittää, mistä oikein on kyse. Saadaanko kummituskeppari ansaan?

Suosittujen heppakirjailijoiden keppihevosharrastuksesta kertovassa Onnenkepparit-sarjassa on Reetta Niemensivun vauhdikas kuvitus. Alakoululaisille suunnatussa sarjassa ovat aiemmin ilmestyneet *Olivia ja Onnentähti*, *Kadonnut raippa*, *Karkuri-koira* ja *Kepparikisat*.

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-48248-3